

Rom 11, 1

1: Jeg spør da: Har Gud forkastet sitt folk? På ingen måte! Jeg er jo også en israelitt, av Abrahams ætt, av Benjamins stamme.

Jeg spør da. Med bakgrunn i alt jeg har sagt foran, spesielt det vi just har gått gjennom (Kap. 10: 20-21), og for å unngå en stor misforståelse, så spør jeg: Har Gud forkastet sitt folk? Er dette meningen eller konsekvensen av det jeg har lært? Jeg har jo vist at Israel gjennom sin vantro ikke får del i evangeliets nåde, og at hedningen ved tro får motta den. Innebærer dette at Herren Gud har forkastet sitt folk, altså hele Israel, så hans vrede er over hver eneste én i hele dette folket? Ja, dette var ennå en mulig misforståelse av ordene, apostelen tenkte kunne oppstå. For slik er menneskehjertet. Det misbruker Herrens ord til alle kanter. Først og fremst kunne de jødene som ennå stod imot sannheten, utlegge apostelens budskap på den måten. De kunne si at han lærer at Gud har forkastet sitt folk, ja, forkastet alt som jøde heter.

Dernest kunne de som nok var åpne for hans forkynnelse, likevel bli bedratt av hjertets tendenser til å overdimensjonere all urovekkende forkynnelse. Dermed kunne de virkelig oppfatte ordene om Israels vantro og fall, som om Gud hadde gitt opp alle som tilhørte Israels folk, og for alltid utelukket dem fra evangeliets frelse og velsignelse. Vi vet at den oppfatningen også fra tid til annen har slått rot hos kristne. Men denne oppfatningen avviser Paulus kraftig. Han sier: På ingen måte! Gud bevare oss fra å oppfatte ordene hans på den måten! Det er jo ikke selve folket Gud forkaster. Det gjelder bare de vantro av folket. Bare dem som aldri lytter til evangeliet, så det får omvende hjertet deres. Skulle min forkynnelse innebære at selve folket, alt som har navn av Israel, var utelukket fra evangeliets nåde, da hadde jeg jo utelukket meg selv også fra det.

Jeg er jo også en israelitt, av Abrahams ætt, av Benjamins stamme. Dette var jo en enkel og avgjørende måte å argumentere på. Paulus sier mao.: Alle forstår jo at jeg mener jeg selv har del i evangeliets nåde. Hvis det da skulle være min lære at alle som er en israelitt, skulle være forkastet av Gud, så hadde jeg jo dermed også fordømt meg selv. For jeg er jo også en israelitt. Bare dette skulle vel bevise at jeg ikke mener at hele Israel, som folkeslag betraktet, er forkastet. Paulus tilføyer: "Av Abrahams ætt, av Benjamins stamme" (for allerede ordet "israelitt" betegner en av Abrahams etterkommere). Denne tilføyelsen viser apostelens iver etter å underbygge sin bevisførsel kraftig. For dermed har han ikke bare brukt flere ord til å grunnfeste tanken i dette. Han har også vist at han er en virkelig israelitt. Ikke en proselytt (en person som bare var tatt opp som israelitt utenfra) som bare var forenet med Israel, men et blodets avkom av Abraham.

I tillegg nevner han at han var "av Benjamins stamme". Dvs. at han tilhørte en av de to stammene som ble trofaste mot Davids hus og den sanne gudstjenesten da Israel ble splittet under Rehabeam.

Dermed er alt dette den beste dokumentasjon for å vise falskheten i den misforståelsen spørsmålet antyder. Dernest viser det også at selve folket, og Guds gamle pakt med dem, ennå alltid var aktet høyt av Paulus. Men at han i nidkjærhet for sannheten og sitt folks frelse, ble drevet til å forkynne den dom som Guds ord innebærer.

I tillegg til den vesentligste lærdommen, eller bevisførselen i selve spørsmålet, kan vi av dette stedet også hente en annen lærdom. Som i de mange andre stedene hvor apostelen bruker seg selv som eksempel (f. eks. 1Kor 15, 2Kor 11 og 12, Gal 2, Fil 3 m. fl.), så lærer vi også her at når omstendighetene krever det, så er det ikke galt, eller å anse som forfengelig skryt, å benytte seg selv eller sin egen erfaring som eksempel i det en taler om. Men det må alltid bedømmes ut fra hjertets holdning. Er det for å gjøre noen nytte, jeg viser til egne erfaringer? Eller er det bare for å holde meg selv fram? Både her og andre steder der apostelen nevner seg selv som eksempel, er det alltid nytten av det, og kjærligheten som driver ham til det (2Kor 12: 11). Men Paulus bruker også et eksempel fra Skriften for å belyse spørsmålet. Han sier: